

عنوان مقاله:

جاودانگی انسان، مبانی و اقسام آن در آثار عطار

محل انتشار:

فصلنامه آینه معرفت، دوره 10، شماره 1 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

سعید رحیمیان - دانشگاه شیراز

محبوبه جباره ناصرو - دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

جاودانگی مبحثی است که پیشینه ای به اندازه تاریخ زندگی بشر دارد. عطار از جمله کسانی است که در آثار خود درباره این اندیشه بنیادی زندگی بشر اظهار نظر کرده است. او جلوه های چندی برای جاودانگی قائل است. از جمله: ماندن در یادها و خاطره ها، توالد نسل و... ولی مهم ترین نمود جاودانگی را فانی شدن در خدا و باقی شدن به او می داند. عطار مانند بیشتر عارفان اسلامی، انسان را دارای دو بعد روح و جسم می داند و معتقد است که آن چیزی که ارزش دارد روح است نه جسم. پس باید روح و جان را در این عالم تصفیه کرد؛ ولی با این اوصاف به نظر می رسد که در برخی از آثار خود (همان طور که در متن هم آمده است) معتقد به معاد جسمانی و روحانی هر دوست. همچنین طبق اعتقاد دینی خود به جهان بعد از این جهان و برپا شدن محکمه عدل الهی در آن جهان معتقد است که آن را در قالب مباحثی مانند: بهشت، جهنم، برزخ، پل صراط و... عنوان می کند. عطار همچنین تناسخ را منکر است و می گوید هر انسانی که به این عالم آمد یک بار بیشتر فرصت زیست و زندگی ندارد و دیگر به هیچ عنوان و تحت هیچ قالبی به این جهان برنمی گردد

کلمات کلیدی:

جاودانگی، آخرت، معاد، روح، عطار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1294959>

